

Khi nói hay nhắc đến nước Đức hoặc Đức thì Hàn, người Việt chúng ta thường nghĩ đến một quốc gia cũng chỉ phân chia và đến một nước, cũng bị chia đôi như Việt Nam. Một bên là Cộng hòa Liên bang Đức (gọi nôm na là BRD hay Tây Đức) và Nam Hàn, phía bên kia là DDR (Cộng hòa Dân chủ Đức cũ) và Bắc Hàn. Trước đây Hàn vẫn còn bị chia đôi, hai quốc gia Việt Nam và Đức đều đã thống nhất đất nước.

Như chúng ta biết, Việt Nam sau khi Hiệp định Gene được ký kết thì bị chia đôi từ 1954. Miền Nam theo chế độ Việt Nam Cộng hòa do cố TT Ngô Đình Diệm lãnh đạo và miền Bắc thì theo chế độ nghĩa Cộng hòa Dân chủ, với danh xưng Việt Nam Dân chủ Cộng hòa do Hồ Chí Minh cầm đầu.

Trong khi đó thì Đức bị chia đôi sớm hơn sau khi nhà nước Hitler bị các cường quốc đánh bại và do sự can thiệp của Nga, Mỹ, Anh và Pháp kiểm soát. Đầu tiên sự đòi hỏi và xếp đặt của Anh Pháp và Mỹ, Tây Đức hay Cộng hòa Liên bang Đức (BRD) được thành lập ngày 24.5.1949. Cuộc bầu cử quốc gia của BRD lần đầu tiên được tổ chức vào ngày 14.8.1949. Ba đảng CDU, CSU và FDP liên minh thành lập chính phủ và Konrad Adenauer được bầu lên làm vị thủ tướng đầu tiên của Tây Đức ngày 15.09.1949. Nga cũng đầu vạ, sau đó thì vùng Nga chiếm đóng cũng cho thành lập một quốc gia theo chế độ nghĩa Cộng hòa Dân chủ, DDR vào ngày 7.10.1949, rồi khuôn theo đường lối của Nga Xô, dưới sự lãnh đạo của Ulbricht, mãi tới năm 1971 mới bị Honecker thay thế cho đến khi Honecker tổ chức trở lại khi DDR bị sụp đổ. Mọi nước đều có quốc kỳ và quốc ca riêng biệt như hai nước Việt Nam trước 1975.

Cuộc chiến tranh lạnh giữa các cường quốc, một bên gồm Anh Pháp Mỹ và bên kia là Nga vẫn đã có từ sau 1945 như hình ảnh ngấm ngấm của tình hình chính trị BRD và DDR.

Như mọi người đều biết chuyên chế vô sản và ngăn chặn dân tìm cách trốn khỏi Đông Đức (DDR) để sang Tây Bá Linh hay Tây Đức, Cộng hòa Dân chủ Đức, dưới sự điều hành và kiểm soát của cảnh sát và quân đội nhân dân, DDR đã cho xây dựng bức tường ngăn cách hai bên Đông-Tây Bá Linh mà người Việt mình hay gọi là bức tường ô nhiễm vào năm 1961! Dù vậy, vẫn có nhiều người dân DDR vì không chịu nổi sự kiểm soát của Cộng hòa Dân chủ (CS) đã tìm cách vượt hàng rào kẽm gai, vượt qua bức tường ô nhiễm để tìm tự do. Một số ít may mắn trốn thoát.

Nhưng đã sao bất kể như thế bất cứ ai cũng tù hay bị bắt giữ tại “giới vùng đất cấm” giữa hai nước như người người Việt Nam từ Bắc, trước 1975 muốn tìm cách vượt qua vĩ tuyến 17 để vào Nam tìm tự do, trước khi Nam Việt Nam (NVN) chưa bị CS chiếm.

Tuy nhiên, sau hơn 40 năm theo chủ nghĩa CS, dẫu có sự sụp đổ của đàn anh Nga Xô, CS Đông Đức, mặt trái đã được xem như là thiên đàng của các nước CS vốn bị sụp đổ! Điều khác nhau rõ rệt nhất là so với VN thì sự sụp đổ của Đông Đức (DDR cũ) và từ đó đã dẫn đến sự thắng lợi của nước Đức mới không đổ máu! Ngược lại, ở VN, trong suốt 21 năm sau bị chia đôi cho đến khi thắng lợi, miền Bắc luôn tìm cách xâm chiếm NVN bằng vũ lực do các đàn anh Cộng Sản Tàu, Nga và Đông Âu cung cấp, giúp đỡ gây nên chiến huynh đệ tương tàn mà CS miền Bắc đã thành công, đã dẫn đến sự thắng lợi của nước Đức ngày 30.4.1975.

*Nguyên nhân DDR sụp đổ, đã dẫn đến sự thắng lợi của Đức

.... Trong mắt chúng ta, hầu như ai cũng nghĩ rằng khi mà Cộng Sản đã sụp đổ ở đâu đó rồi thì đáng mong gì đến chuyện lật đổ CS được! Nhưng trên đời này chuyện gì là tuy dễ nói nhưng thiên đàng CS Đức đã bị xóa tên, chuyện mà chuyện gì cũng dễ! Nguyên nhân là vì đàn anh Nga Xô vĩ đại đã có ý định muốn cái tư tưởng lỗi lạc chính trị của Nga vào giữa thập niên 90.

Người đầu tiên có khuynh hướng này là ông Michail Gorbatschow, chủ tịch nhà nước kiêm Tổng bí thư Đảng CS Nga. Vì muốn cứu vãn sự sụp đổ của Cộng Hòa Liên Bang Xô Viết nên Nga đã từ bỏ quyền thống trị của họ đối với các nước CS Đông Âu nhằm đem lại sự sụp đổ của Nga thời bấy giờ. Và xa hơn nữa, Gorbatschow lại muốn thay thế, làm việc chung với các nước thuộc khối Tây Âu hơn xưa nay nên từ đó đã mở đường các phong trào dân chủ tại các nước Đông Âu ra mắt công khai hoạt động. Hung Gia Lợi (Ungarie) bắt đầu từ bỏ chế độ vào tháng 5.1989, theo nên mặt trận hàng đầu như nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa. Vào tháng 11.1989, Hung đã hoàn toàn mở toang ranh giới nước mình với các quốc gia Tây Âu và kể từ thời điểm này, hàng ngũ người dân Đông Đức đã đi qua cửa ngõ Hung Gia Lợi, vượt biên sang Tây Đức tìm tự do.

Song song với làn sóng vượt biên tìm tự do từ DDR (Đông Đức) ngày càng lên cao, các phong trào dân chủ đòi quyền chính trị và chính quyền CS tại Đông Đức cũng lên mạnh mẽ thêm. Dân DDR và những người đòi kháng thu thuế giá trị gia tăng, văn nghệ sĩ v.v... đã mạnh mẽ xuống đường và công khai lên tiếng đòi hỏi, đòi đổi mới kinh tế và chính quyền CS đang suy đồi, điển hình là các cuộc biểu tình rầm rộ tại thành phố Leipzig vào dịp kỷ niệm 40 năm thành lập CS Đông Đức, ngày 07.10.1989, đã làm cho CS Đông Đức đi bệ (Fiasko). Bên cạnh sự sụp đổ của chính quyền CS, nhu cầu biểu tình lên cao chính phủ đã xảy ra tại nhiều nước từ DDR. Các lãnh đạo CS Đông Đức đâm ra bối rối, họ không còn kiểm soát nổi tình hình.

19 năm Đức thống nhất: Nhìn ngược lại lịch sử để nhìn về tương lai

Tác Giả: Lê Hoàng Thanh

Thứ Ba, 30 Tháng 12 Năm 2008 06:10

Tổng bí thư Erich Honecker đã phải từ chức vào ngày 18.10.1989, bất đầu cho sự sụp đổ chế độ CS Đông Đức.

Tổng bí thư kém, Egon Krenz không thể bình thường hóa lại được tình trạng xáo trộn ở DDR vì những hạn chế của nhà nước đối với quần chúng, những người từng bị kìm kẹp trong suốt 40 qua, không còn nữa. Cuối cùng, toàn Bộ Chính Trị của CS Đông Đức (SED) từ chức vào ngày 08.11.1989.

Chiều ngày 09.11.89, bức tường ô nhục Đông Bá Linh bị phá, mở tung ra và chuyển những người Đức thống nhất khỏi thủ thiếp này không còn ai có thể ngăn cản nữa!

Ý định muốn thống nhất nhanh chóng của hai nước Đức đã được thể hiện qua kết quả cuộc bầu cử do bầu cử diễn ra dân biểu của nhà nước vào ngày 18.3.1990. Liên danh “Liên minh cho những người Đức”, chủ trương muốn thống nhất với Cộng Hòa Liên Bang Đức, đã thắng cử một cách rõ ràng.

Tân chính phủ của Đông Đức, dưới sự lãnh đạo của Chủ Tịch Nhà Nước Lothar de Maiziere liền bắt tay ngay vào chuyển đổi liên quan đến việc thống nhất nước Đức. Ngày 19.5.1990, một hiệp ước về kinh tế, tiền tệ và xã hội được ký kết. Bởi vì hệ thống kinh tế Đông Đức (DDR) không cho phép cải tiến nên Đông Đức đành chấp nhận hệ thống kinh tế của Tây Đức (BRD) vào ngày 01.7.1990. Ít lâu sau, hai bên thống nhất với nhau về hiệp ước thống nhất tại Bá Linh. Trước khi chấm dứt thống trị, Hội đồng nhà nước Đông Đức trong một phiên họp đặc biệt vào ngày 23.8.1990 đã biểu quyết chấp thuận cho Đông Đức gia nhập vào Geltungsbereich des Grundgesetzes (xin tạm dịch là Luật cơ bản có giá trị cho khu vực) vào ngày 03.10.1990, lý do là nếu không có sự đồng ý của tổ chức đang kiểm soát Tây Bá Linh lúc đó thì chuyển thống nhất nước Đức không thể nào thực hiện được.

Ngay sau khi chính đàn anh Nga Xô nhậm chức cũng không thể ngăn cản sự sụp đổ thống nhất của 2 nước Đức DDR (Đông Đức) và BRD (Tây Đức) từ cộng đồng Anh, Pháp, Nga và Mỹ (những quốc gia đã chiếm thống Đức trong đời thế chiến) đành phải chấp nhận giải pháp thống nhất hai nước Đức vào tháng 2.1990 sau một phiên họp với hai nước “BRD và DDR”, được gọi là phiên họp “2 cùng 4”. Những điều kiện để thống nhất được quy định trong hiệp ước vào ngày 12.09.1990 và thủ thiếp này, Đức được trao trả lại quyền tự trị!

Tái Bá Linh, đêm 03.10.1990, hàng ngàn người Đức đã xuống đường vui mừng sự thống nhất nước Đức, sau hơn 40 năm bị chia đôi. Ngày hôm sau, 663 đại biểu của Quốc Hội Tây Đức (BRD) và Hội đồng nhà nước Đông Đức (DDR) họp chung tại nghị viện (Reichstag). Lần đầu tiên kể từ năm 1933, cuộc bầu cử đại diện chung cho toàn nước Đức tại Quốc hội xảy ra vào ngày 02.12.1990.

Đảng CDU, dưới sự lãnh đạo của Helmut Kohl, lúc đó là Thủ Tướng của Tây Đức (BRD), đã thống nhất một cách rõ ràng và ngày 17.01.1991, Helmut Kohl (CDU) được bầu lên làm Thủ Tướng, và Thủ Tướng đầu tiên của một nước Đức thống nhất, không Cộng Sản!

*Nhớ những câu chuyện cũ về Đức

Vì quá vui mừng nước Đức bắt gặp được thống nhất nên Helmut Kohl và chính phủ do CDU cầm quyền lúc bấy giờ không nhận thấy những khó khăn do CS Đông Đức để lại sau hơn 40 năm áp đặt chế độ chuyên chính vô sản tại đây, nhất là trên bình diện kinh tế, nên Tây Đức đã thả lỏng một cách quá mức không lường do CS Đông Đức để lại vì vậy tình trạng kinh tế của Tây Đức, từ một cường quốc trên thế giới, đã xuống dốc một cách đáng kinh ngạc chỉ vài năm sau đó. Số vốn đầu tư gia nhập của các nước CS Đông Âu và đàn anh vĩ đại Nga Xô cũng theo chân Đông Đức bị sụp đổ sau đó thì người dân Đông Đức có phần may mắn hơn và nhập vào số tài trợ không ngừng của Tây Đức nên sau gần 15 năm thống nhất, đời sống của dân Đông Đức không còn chênh lệch với dân bên Tây Đức bao nhiêu.

Tây Đức hàng năm đã đổ không biết bao nhiêu tiền Đức Mã để giúp cho dân chúng thu hẹp vùng CS cũ, trên nhiều phương diện: từ việc cải thiện hạ tầng cơ sở, xây dựng nhà cửa, đường sá, trường học v.v... Ngoài ra, để cải thiện đời sống nghèo khổ bên phía Đông, chính quyền Helmut Kohl trước đây vì cần tài chính nên phải sử dụng các biện pháp tăng thu, công nhân viên Tây Đức phải xuất hiện giúp đỡ đảng công nhân (Solidaritätsbeitrag) bên Đông Đức. Một điểm khác biệt cách biệt so với VN đó là theo các tài liệu tôi được đọc là VN từ những năm ba bốn năm trước cùng hòa thành phần bị tàn phá và tiêu tốn của mà họ nghĩ rằng còn gì đâu đó cho các kế hoạch thì Tây Đức trái lại, ngay sau khi thống nhất họ đã ban hành đối với DDR, một đồng tiền chung đó không có giá trị gì nhiều so với đồng Đức Mã với tỷ lệ 1:1, giúp cho dân DDR, không phân biệt họ là đảng viên, con ông cháu cha hay dân thường gì cả bằng tiền nhiên có tiền, rồi sau đó dân DDR với số tiền “trả cho” lại còn xây nhà hay mua xe đôi khi còn ngon lành hơn những người dân bên phía Tây.

Trong khi dân miền Nam VN thì bị đánh thuế tiền sưu mướn làm nhiều gia đình mất hết cả tài

Sau khi thắng lợi, dân DDR đã đưa hàng triệu người tị nạn từ vùng CS cũ hàng triệu người tị nạn kinh tế sau thời DDR mới thì khá lên. Đó là chưa nói đến chuyện dân Tây Đức được biết không mang hận, thù dân Đông Đức sau khi thống nhất. Dù là theo nhu cầu tài liệu của Đức và các phóng viên báo chí từ các nước Âu Mỹ, Đức không thù dân cùng chung tộc! Cũng có vài vị kiến nghị xin các đồng viên bỏ nấc hay bỏ nấc ngẩng đầu khi dân DDR tìm cách vượt biên tị nạn ở nước Đức sang Tây Bá Linh tìm tự do nhưng bị từ chối và kiến nghị nào cũng có luật sư bào chữa.

Lý do rất đơn giản, luật pháp Đức rất coi trọng quy định làm người. Hiện Pháp Đức đã quy định một cách rõ ràng: “Nhân phẩm con người bất khả xâm phạm”. Vì thế không có chuyện đem hàng loạt đồng viên hay quân cán chính thời DDR cho đi học tập cải tạo hay tị nạn giam, tị nạn (ngoại trừ thời Đức quốc Xã). Ngay cả Tổng bí thư cuối cùng của DDR, ông Egon Krenz cũng bị đưa ra tòa và chấp hành án tử và nay đã được khoan hồng trả tự do. Không những thế chính những tay trùm mới về DDR, tị nạn sát hại bao nhiêu dân DDR vô tội cũng bị đưa ra tòa án xét xử một cách công khai, có luật sư biện hộ. Ngay cả những đồng viên hay tay chính trị gia gốc thời DDR giờ cũng thoải mái tham chính như Gysi hay Bisky v.v... chung hòa. Đó, sự khác biệt giữa DDR và Việt Nam sau khi thống nhất hôm nay ra sao! Chưa kể chuyện đồng PDS, hàng triệu người của đồng Cộng Sản Đông Đức cũng được tự nhiên hoạt động trên chính trường Đức không gặp một khó khăn nào, họ hiện đã và đang nắm giữ vị trí Quốc Hội hay nghị viện Đức với những chức vụ Nghề sĩ mà chung bị chính phủ Đức làm khó khăn. Ngay cả những nước CS thuộc khối Đông Âu cũ như Ba Lan, Tiệp, Hung gia Lợi, Ru Ma Ni v.v... cũng không có xảy ra những vụ tị nạn giam cầm rồi hay thù địch những đồng viên, cán sát, quân đội và tay sai của chính quyền CS cũ, ngoài những vụ án lẻ tẻ. Những người CS ngày xưa họ vẫn được lập hội lập đồng ra tranh cử với những đồng phái dân chủ để lập một cách tự nhiên. Thậm chí họ được quy định tiếp tục tuyên truyền chống thuyết CS vẫn đã là lợi ích và ai còn nghe theo đó là chuyện riêng của người đó, đưa trên tinh thần tự do tư tưởng và dân chủ mà họ phải chấp nhận vì nhân dân muôn thủa. Nói chung, nhân dân các quốc gia này, dân DDR cũ chỉ muốn có một đời sống ấm no, bình đẳng như nhau, có đời sống các quy định tự do, được sống an lành không còn bị kìm kẹp hay muốn đi đâu thì đi không phải lo sợ bị theo dõi, ai làm nấy ăn v.v... Khi nào thì giới lãnh đạo VN chúng ta mới nhìn ra được cái rổ của vẫn để để cho dân Miền Nam nói riêng và dân VN nói chung có được một cái hội tị nạn như BRD đã thực hiện cho dân Đức từ DDR?

... Tóm lại, trong suốt thời gian qua mà của Tây Đức đã có gặp gỡ biết bao nhiêu tiến bộ và công sức nhằm mục đích nâng cao đời sống, nên không ngạc nhiên và kinh tế DDR những cho đến nay chính quyền Đức nói chung đã không gặp sự cố và khó khăn để sản xuất hàng hóa hàng hóa và kinh tế do CS Đông Đức để lại sau 40 năm thống trị trong một khoảng thời gian 15 năm sau khi nước Đức thống nhất được, kể từ ngày 03.10.1990! Nhìn ngược lại lịch sử để nhìn về tương lai. Việt Nam kể từ khi cộng sản chiếm xong NVN đưa đến sự thống nhất ngày 30 tháng 4.1975, thời gian lâu gặp đôi so với Đức những VN nói chung vẫn còn ế ẩm, chưa quan tâm đến trên tất cả mặt phát triển kinh tế, tự do, nhân quyền v.v... Nếu không có nguồn tài liệu do những người tị nạn CS và những người VN được nhà nước cho phép xuất khẩu lao động từ hội ngoại giao và không hiểu tình trạng kinh tế VN còn đi đâu?

Nhưng người có trách nhiệm đối với dân chúng VN hãy bỏ vài phút, bình tâm nhìn sang DDR, khối Đông Âu và khối Liên Hiệp Nga cũ thì rõ. Dân DDR nói riêng đâu ai bỏ quê hương xã hội đi lánh nạn tránh Tây Đức đâu. Họ đâu có rời bỏ DDR như VN đã làm chọn đổi ngả theo giặc và hàng triều người bị tước hiếp nguy hiểm tìm kiếm ngả rẽ biên giới bị dồn ép? Họ an tâm ở quê hương xã hội cũ. Một khi mà người dân được quyền tự do kinh doanh, tự do ngôn luận, tự do hành động và phát triển... nói chung có đời sống hoàn toàn tự do dân chủ thì họ mới có hứng thú làm việc và mới đóng góp tích cực vào sự phát triển kinh tế và phát triển quốc gia được. Người đi, nếu làm mà chọn đổi gì hết thì họ sẽ thấy đổi là chuyển nhượng đất đai hi hữu và đây là lý do DDR và Tây Đức khác biệt nhau một trời một vực trên tất cả mọi phương diện.

Tôi còn nhớ có lần tình cờ được nói chuyện với một gia đình đến từ Đông Bá Linh vào cuối thập niên 70, họ đã nói với tôi: “Nhưng ông thấy đó qua Tivi và báo chí, hiện tại khắp nơi ở DDR đâu đâu cũng treo cờ đỏ có búa liềm, ngay cả tại những nhà ga U-Bahn như... nếu ngày mai họ có cờ hời hay có thể treo cờ Xanh thì ông sẽ thấy ngay mọi người đều treo cờ Xanh”. Lúc đó tôi hoài nghi vì mấy ai ngờ những 20 năm sau tôi mới nghiệm ra là đúng và thấy là nói của gia đình kia hoàn toàn đúng. Dân DDR đã từ bỏ thiên đàng xã hội chủ nghĩa, đã vứt bỏ và đốt cả Cộng Sản trong chốc lát và đã đập đổ bỏ cả tầng lớp nô lệ chủ vì họ muốn nhìn thấy ánh sáng tự do, chứ vì trong tiềm thức họ từ lâu rồi muốn được sống thoải mái không bị kìm kẹp, muốn đi đâu chơi gì ai cũng hay dò xét dè dặt một xã hội dân chủ thật sự! Một số ao ước thậm chí những chế độ cũ đã phát ra thôi. Khi những yêu cầu khách quan cho phép, họ không chọn chờ, nắm lấy ngay thời cơ và làm sụp đổ cái thiên đàng xã hội chủ nghĩa DDR vốn đã được những đàn em CS không ngừng lợi dụng trong một kho tàng thời gian rất ngắn.

Qua đó chúng ta học được những gì?

Chúng tôi tự mình nghĩ, nhưng gì mà một cá nhân, một tổ chức không hay chọn làm được, chúng ta có thể làm được nếu biết hợp quần gây sức mạnh, đi theo hình như ở Ba Lan, DDR, khối Đông Âu cũ... Những người được tài trợ từ khối Đông Âu đã bỏ lại đi qua sự chọn đổi của người dân để đi theo hợp của những nhà chính trị để kháng và gần đây nhất, ở Ukraina, được được Nga hết lòng ủng hộ những phe những bên khác để lập tổ chức bù nhìn và cuối cùng chính quyền thân Nga bỏ khối để lập hết vắng đi và tại Libanon, nguyên cả một chính quyền theo có khuynh hướng theo nước Xy Ri (Syrien) đã phải từ nhiệm sau những cuộc biểu tình chọn đổi chính quyền rất rõ ràng, không ngừng ngừng của dân chúng. Lý do Trung Cộng đã phải tìm cách sa thải những tay chân của mình đang cầm quyền ở Hồng Kông cũng bắt đầu từ sự chọn đổi của người dân. Nhưng tình thế đó thì dĩ nhiên cũng dễ thấy từ quan trọng của sức mạnh quần chúng. Các nước được tài trợ còn lại từ trước sau rồi cũng có ngày sẽ bị đảo lộn khi dân chúng đang bị kìm kẹp đang lo lắng được đẩy, vốn dĩ chọn là thời gian mà thôi nhưng đã xảy ra trong quá khứ ở Chí Lợi hay tại Á Châu, Phi Luật Tân và tại Đông Âu nói chung, DDR nói riêng vào cuối thập niên 80 như chúng

19 năm Đc thng nh t: Nhìn ng i i nghĩ đ n ta

Tác Giả: Lê Hoàng Thanh
Thứ Ba, 30 Tháng 12 Năm 2008 06:10

ta bi t.

Hy vng ngày y s chng còn bao xa n a đ i v i nhng n c còn đc tài đng tr đ dân chúng nhng qu c gia này s m đ c có m t cu c s ng đ y đ nhn quy n, t do và dân ch nh Đng Âu và DDR.